

CHƯƠNG III

Xuyên ngồi trước máy, mắt nhìn lên màn hình nhưng bụng thì tức Cúc Hương anh ách.

Hôm nay, Xuyên chỉ định bụng đến công ty mà thầy Gia giới thiệu để thăm dò, xem thử người ta yêu cầu mình làm gì, sau đó sẽ về nhà nghĩ cách đối phó. Nếu thấy công việc đơn giản hoặc nếu gặp những trở ngại không đáng kể - nghĩa là có thể khắc phục được bằng cách gỡ sách ra “nghiên cứu” hoặc hỏi thăm người này người nọ - thì ba đứa sẽ quay trở lại, bằng không thì cả bọn “chuồn” luôn.

Nghĩ vậy, Xuyên hăm hờ ngồi vào máy, định làm qua loa vài ba động tác tắt tắt mở mở cho Vân và Thiệu khỏi nghi ngờ, rồi xin phép cáo từ.

Nào ngờ sau khi nhờ Thiệu khởi động giùm chiếc 286 xong, Cúc Hương lại cao hứng hỏi tới hỏi lui khiến rối cuộc mọi sự đổ bể tùm lum. Bây giờ thì Thiệu đã biết tổng Thục và Cúc Hương chẳng biết một mảy may về tin học.

Tai hại hơn nữa là kể từ lúc đó, sau khi về chỗ ngồi, Thiệu chẳng buồn chú ý mũi vào chiếc máy của mình mà lại đăm đăm quan sát Xuyên - người mà Cúc Hương quảng cáo là kẻ duy nhất trong ba cô biết sử dụng rành rẽ máy vi tính. Ánh mắt tò mò của Thiệu khiến Xuyên cảm thấy vô cùng ngột ngột nhưng nó chẳng biết phải làm sao để anh quay mặt đi.

Cuối cùng, thấy không thể cứ ngồi yên hoài, Xuyên hậm hực thò tay gõ lệnh dir. Ở bên cạnh, Thục và Cúc Hương vội vã làm theo. Tiếng bàn phím vang lên nghe lách cách.

Sau khi Xuyên nhấn enter, những hàng chữ chi chít xuất hiện và cuộn ngoang ngoảng theo màn hình.

Thục hốt hoảng:

- Mà nhấn phím nào vậy?

Xuyên cộc lốc:

- Phím enter.

Thục định hỏi lại phím enter là phím nào nhưng vừa nhìn xuống bàn phím, nó đã thấy ngay chữ enter ghi sờ sờ trên một nút phím hình chữ L ngược. Thục liền sè sè nhấn lên đó.

Đột nhiên Thục nghe Cúc Hương ngồi bên cạnh la hoảng:

- Ủa, máy tao sao lại có đến hai phím enter lận, Xuyên?

- Máy nào mà chẳng có hai phím enter? - Xuyên đáp, mặt nhăn nhó vì giọng la oang oang của Cúc Hương.

- Vậy tao biết nhấn phím nào bây giờ? - Cúc Hương lại hỏi, lần này ý thức được sự bất cần của mình nó hạ giọng thật khẽ.

- Nhấn phím nào cũng được!

Xuyến nín thở đáp, mắt nhón nhác liếc sang chỗ Vân ngồi, bụng phập phồng sợ anh nghe thấy tiếng kêu thét vừa rồi của Cúc Hương. Và nó bỗng biến hẳn sắc mặt khi thấy Vân độ ngọt xồ ghé đứng lên.

Vân từ từ bước đến sau lưng Xuyến. Nó lắng nghe tiếng bước chân của anh, bụng thót lại.

- Sao rồi Xuyến? - Tiếng Vân vang lên từ phía sau - Máy chạy tốt không? Xuyến liếm môi:

- Dạ, tốt lắm!

- Nãy giờ Xuyến dùng phần mềm soạn thảo văn bản nào?

Câu hỏi của Vân khiến tai Xuyến ù đặc. Nó khịt mũi:

- Tôi chỉ mới... kiểm tra máy!

Vân lại hỏi:

- Trước nay Xuyến quen sử dụng phần mềm nào? Vietstar, Vietres hay VNI? Xuyến cảm thấy mình đang đi vào một khu rừng mù mịt. Nó nhắm mắt lại:

- Dạ, phần nào... cũng được!

- Vậy thì tốt lắm! Ở đây soạn thảo trên VNI! Xuyến vào VNI thử coi!

Lâm vào tình thế này, Xuyến biết không thể che mắt mọi người được nữa, đành hỏi thẳng:

- Làm sao vào?

Câu hỏi của Xuyến khiến Vân hơi khựng lại. Nhưng anh vẫn nhẹ nhàng đáp:

- Xuyến chuyển đến thư mục VNI.

- Làm sao chuyển?

- Đánh lệnh cd! Nhưng thôi - Đang nói, Vân bỗng tắc lưỡi - chắc là Xuyến quên hết lệnh của DOS rồi! Bây giờ Xuyến chuyển qua Norton đi!

Xuyến gãi đầu:

- Norton là gì?

Đến đây thì Vân không giữ nổi điềm tĩnh nữa. Anh liếc sang Thiếu, thấy Thiếu cũng đang giương mắt ngơ ngác nhìn anh.

Vân không biết Thiếu còn sững sốt hơn anh gấp bội. Khi nãy nghe Cúc Hương quảng cáo về Xuyến, lại thấy Xuyến hùng hổ đánh đánh gõ gõ làm đầu trò cho cả bọn, anh cứ nghĩ Xuyến phải giỏi vi tính lắm. Nào ngờ cô chẳng hơn gì hai bạn mình. Như vậy là cả ba cô, chẳng cô nào biết chút xíu gì về công việc

mình định xin vô làm. Ý nghĩ đó kỳ quái đến mức Thiếu chẳng tài nào chớp mắt được. Anh nhìn Vân, khẽ mấp máy môi nhưng không thốt được tiếng nào.

Cúc Hương và Thục thì khỏi nói. Cả hao hầu như không tin vào mắt mình. Từ khi bước chân vào phòng vi tính của công ty Việt Anh đến giờ, dù ù ù cạc cạc về mọi thứ, Cúc Hương và Thục vẫn yên tâm trông cậy vào “chuyên gia” Xuyên. Bây giờ vỡ lẽ ra Xuyên là “chuyên gia” dỏm, mặt mày đờnào đờnấy mếu xệch trông đến tội.

Cúc Hương khẽ đưa mắt liếc Vân, xem thử thái độ của anh ra sao và anh định “xử phạt” cái tội lếu láo của ba đờnào đờnấy nó như thế nào. Chắc anh ta sẽ nổi nóng lên và tổng cổ bọn mình ngay tấp lự! Cúc Hương nhủ thầm và nó chuẩn bị tư thế sẵn sàng đứng dậy nếu Vân ra hiệu “tiễn khách”.

Nhưng Vân chẳng bộc lộ một phản ứng gì đặc biệt. Sau một thoáng ngạc nhiên, anh mỉm cười bảo Xuyên:

- Hình như tên cô không phải là Xuyên!

Dù rất mực thông minh nhưng đang trong cơn bối rối, Xuyên không nghĩ ngay ra tại sao Vân lại nói như vậy. Nó mím môi:

- Chẳng lẽ anh nghĩ tôi là chúa nói dối?

Vân nheo nheo mắt:

- Không phải! Ý tôi muốn nói tên cô là Mai-ka thì có vẻ thích hợp hơn!

- À! - Xuyên sực hiểu, mũi nó nhăn lại - Anh muốn bảo tôi là cô bé từ trên trời rơi xuống, cái gì cũng không biết chứ gì?

Cúc Hương bỗng chốc quên cả lo lắng. Nó cao hứng vọt miệng nhái giọng Mai-ka:

- Khóc là gì? Cười là gì?

Vân gật đầu:

- Đúng rồi! - Rồi anh giả giọng Xuyên - VNI là gì? Norton là gì?

Thấy Vân trêu Xuyên, cả Cúc Hương, Thục lẫn Thiếu không nhịn được đều bật cười. Không khí căng thẳng trong thoáng mắt biến mất.

Chỉ có Xuyên là không cười. Nó sầm mặt:

- Thầy Gia giới thiệu bọn tôi đến đây để xin việc làm chứ đâu phải để làm trò cười cho thiên hạ!

Vân lấy lại vẻ nghiêm trang:

- Nhưng tại sao anh Gia lại bảo tôi là các cô đã học qua các lớp tin học...

Xuyên cắt ngang:

- Chính tôi nói với thầy Gia như vậy!

- Nhưng các cô đã học qua đâu!

Xuyến hát đầu về phía Thục và Cúc Hương:

- Hai đứa này chưa học, nhưng tôi thì đã học qua rồi!

- Thật không?

- Tôi dối anh làm gì!

Vân hỏi tiếp, không để ý đến vẻ bất mãn của Xuyến:

- Xuyến học lớp gì?

- Lớp “Tin học căn bản”.

Giọng Vân chột trâm ngâm:

- Lớp học của Xuyến kéo dài bao lâu?

- Ba tháng! - Đang nói, Xuyến bỗng đưa tay gỡ đầu - Nhưng tôi chỉ học có... hai tuần đầu hà!

Vân tròn mắt:

- Thế còn sau đó?

Xuyến liếm môi:

- Sau đó hả? Sau đó thì tôi... nghỉ luôn!

Rồi nó ngập ngừng nói thêm:

- Thành ra bây giờ chỉ nhớ mỗi cái lệnh dir à!

Thiếu ngồi cạnh Xuyến thỉnh thoảng kêu lên hai tiếng “Mẹ ơi” nhưng khi Xuyến ngoảnh qua đã thấy anh bụm miệng quay đi chỗ khác. Trong khi đó, Cúc Hương và Thục không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn nhau, miệng buông ra một tiếng thở dài nã nột.

Cúc Hương lén nhìn Vân, thấy anh có vẻ dăm chiêu, liền sốt ruột hỏi:

- Bây giờ sao hở anh?

- Sao là sao?

- Anh sẽ đuổi tụi này ra khỏi cửa chứ?

Câu hỏi thẳng thừng của Cúc Hương khiến Xuyến và Thục bất giác nín thở. Cả Thiếu cũng hồi hộp lây. Anh nhìn chòng chọc vào mặt Vân thấp thỏm chờ đợi.

Vân nhún vai:

- Các cô cứ ở đây làm việc cho đến hết hè!

Lời xác nhận của Vân khiến bốn cái miệng đồng loạt thở phào. Nhưng Cúc Hương vẫn chưa hết băn khoăn:

- Nhưng tụi này có biết gì đâu mà làm!

Vân thản nhiên:

- Không biết thì học rồi sẽ biết! Thiếu sẽ chỉ cho các cô!

- Trời ơi! - Thục nãy giờ im lặng, bỗng buột miệng kêu khẽ.

- Gì vậy Thục? - Vân ngạc nhiên hỏi.

Thục hoảng hốt:

- Dạ, không có gì đâu ạ!

- Không có gì sao lại kêu trời?

Thục ấp úng:

- Tại tụi này chỉ làm ở đây... có mấy tháng hè, nếu bây giờ mới bắt đầu học thì biết đến chừng nào mới bắt tay vào việc được!

- Thục khỏi lo điều đó! - Vân mỉm cười trấn an - Nếu học để có thể nhập dữ liệu thì các cô chỉ cần học một buổi là thực hành được ngay!

Xuyến bây giờ đã lấy lại bình tĩnh. Nó nhìn Vân, lém lỉnh:

- Học ngay bữa nay há “thầy”?

- Hôm nay trễ quá rồi! Bây giờ các cô có thể về, ngày mai đến đây chúng ta sẽ bắt đầu! - Rồi nhìn thẳng vào mặt Xuyến, anh nói tiếp, giọng đầy ngụ ý - Cô đừng có “thừa nước đục thả câu”! Người trực tiếp hướng dẫn cho các cô là Thiếu chứ không phải là tôi đâu!

Biết anh bắt bẻ tiếng “thầy” vừa rồi của mình, Xuyến nhoẻn miệng cười không đáp. Chỉ có Cúc Hương là gân cổ cãi:

- Anh kêu tụi này là “các cô” thì tụi này kêu anh bằng “thầy” cũng được chứ đâu có sao! “Cô” với “thầy” đâu có gì khác nhau!

Thấy Cúc Hương ăn nói ngỗ ngáo, Thục sợ hãi nắm tay áo bạn giật giật.

Nhưng Vân chẳng hề tỏ vẻ phật ý. Anh nhìn Cúc Hương, thông thả đáp:

- Khác nhau xa chứ! “Thầy” có thể phân biệt được đĩa B và đĩa C, còn “cô” thì không!

Vân vừa nói xong, Cúc Hương giật bắn người, bàng hoàng nhìn sang Xuyến. Cả Xuyến và Thục cũng điếng hồn. Nãy giờ thấy Vân cặm cụi ngồi làm việc đằng góc phòng, ba cô đều đinh ninh anh chẳng hay bất gì về động tĩnh nơi “xóm nhà lá” này. Hóa ra anh đã nghe thấy hết.

Nghĩ đến những thắc mắc ngây ngô của mình khi nãy, Cúc Hương đỏ bừng mặt. Nó chẳng biết làm gì ngoài cách dậm chân thình thịch.

Thấy vậy, Vân mỉm cười hạ giọng:

- Tôi đùa chút thôi, Cúc Hương đừng giận! Thật ra, lạnh lợi như các cô, chịu khó học hỏi chừng ít lâu là rành rẽ ngay thôi!

Nhưng mặc cho Vân cố ý làm hòa, Cúc Hương có vẻ vẫn chưa nguôi giận dỗi. Nó xách túi đứng dậy đi thẳng ra cửa không nói không rằng khiến Vân và Thiều chỉ biết nhăn nhó đưa mắt nhìn nhau.

Xuyến cười cười:

- Lần sau anh đừng có chọc nó! Con nhỏ đó cầm tinh con nhím, ai mà đụng tới nó là nó xù lên kinh lắm!

Sau khi buông một câu hăm dọa, Xuyến nháy Thục; cả hai vội vã cáo từ Vân và Thiều rồi lật đật rảo bước đuổi theo Cúc Hương, bắt chập ánh mắt ngạc nhiên của cô thư ký Mai Hương và những người ngồi trước phòng khách đang tò mò nhón cổ trông theo.

Cúc Hương đã lấy xe và đứng đợi bên kia đường.

Thục chạy ào qua và sau khi ngồi lên yên sau, nó đấm lưng bạn thùm thụp:

- Mà làm trò gì vậy?

Cúc Hương làm mặt tỉnh:

- Trò gì đâu?

- Thôi đi! - Thục lại cẩu lưng bạn - Không làm trò gì mà bỏ đi một mạch không thèm chào hỏi ai hết?

Cúc Hương cười hi hi, không đáp khiến Thục càng thắc mắc:

- Bộ mày giận anh Vân hả?

- Giận gì đâu!

- Xạo đi! Không giận mà dùng dùng bỏ về?

Cúc Hương nhún vai:

- Tao chỉ “dần mặt” anh chàng thôi! Ai bảo anh ta làm tao “quê” trước mặt mọi người chi!

Đúng lúc đó, Xuyến trờ xe tới. Cúc Hương hằm hằm “độp” ngay: - Đầu đuôi cũng tại con quý này nè! Không biết cái cóc khô gì hết mà dám rủ tao và con Thục tới đây xin việc làm! Lại còn vỗ ngực tự xưng là “chuyên gia vi tính” nữa chứ!

Thục cười khúc khích:

- Nó còn bảo hai đứa mình cứ nhìn nó làm rồi bắt chước làm theo, sớm muộn gì cũng giỏi bằng nó ngay thôi! Thật dóc ơ là dóc!

- Tao dóc với tụi mày hồi nào! - Xuyến hừ mũi - Tao chỉ biết mỗi lệnh dir, bây giờ tụi mày cũng đã biết lệnh dir, vậy chả giỏi bằng tao rồi là gì!

- Thôi, thôi! - Thực rụt cổ - Đùng ba hoa nữa! tao sợ mày quá rồi!

Cúc Hương nhấn bàn đạp cho xe vọt tới, bảo Xuyên:

- Mày nhìn vô lưng tao coi! Thấy gì không?

- Thấy! Lưng mày là lưng ong!

Cúc Hương găm gừ:

- Tao không giỡn! Mày nhìn kỹ lại đi!

- Nhìn kỹ rồi!

- Thấy gì chưa?

- Thấy.

- Thấy gì?

- Lang ben từ trên xuống dưới! - Xuyên cười khúc khích.

Cúc Hương tỉnh bơ:

- Mày nhìn lộn rồi! Đó là lưng con Thực!

- Tao không thù oán gì với tụi mày à ghen! - Thực giãy nảy khiến chiếc xe chao qua chao lại.

Xuyên bỗng ngưng cười. Nó hạ giọng bảo Cúc Hương:

- Nói đùa chứ tao thấy rồi! Lưng mày dẫm mồ hôi!

Cúc Hương nhếch mép:

- Mày biết tại sao vậy không?

- Biết. Tại phòng vi tính nóng quá!

- Đùng xạo! Phòng gắn máy lạnh mà nóng?

Xuyên tỉnh quái:

- Vậy chắc tại anh chàng Vân!

- Tại mày! - Cúc Hương mím môi - Mày làm tao và con Thực nhấp nhồm cứ như ngồi trên lửa suốt cả buổi sáng. Tội mày lẽ ra phải đem treo cổ!

- Chứ tao cũng đâu có sung sướng gì hơn! - Xuyên tặc lưỡi - Mày thử nhìn lưng tao xem!

- Khỏi nhìn! Mày làm thì mày chịu!

Xuyên chưa kịp phân trần, Cúc Hương đã hăm he:

- Mày chưa thoát khỏi tai ách đâu! Thầy Gia mà biết mày lừa thầy, mày chỉ có nước chui xuống đất ở với... giun!

Đến đây thì Xuyên hét bông phèng nổi. Nó xanh mặt:

- Chết rồi, chuyện quan trọng vậy mà tao quên bồng mất! Ngày mai tao phải dẫn anh chàng Vân giữ kín chuyện này mới được!

- Ngày mai thì thầy Gia đã biết tỏng hết rồi! - Cúc Hương tiếp tục dọa dẫm. Xuyên nghiêng răng:

- Nếu vậy, anh chàng Vân sẽ trở thành kẻ thù của tao!

Cúc Hương ranh mãnh:

- Còn anh chàng Thiếu sẽ trở thành... người bạn đời của mày?

Câu trêu chọc của Cúc Hương chẳng “ngứa ngứa” gì với Xuyên. Nó thản nhiên:

- Cũng có thể, nếu con Thục không phản đối!

- Đồ vô duyên! - Thục la oai oái - mắc chi đến tao mà tao phản đối!

Xuyên cười:

- Nếu mày không phản đối thì bây giờ tụi mình đi!

- Đi đâu?

Xuyên bí mật:

- Đi khởi động đĩa BC!

Thục ngơ ngác:

- Quay trở lại công ty Việt Anh hả?

- Khùng sao quay lại đó!

Nhìn vẻ mặt ngớ ngẩn của Thục, Cúc Hương tủm tỉm:

- Mày khờ quá! Đĩa BC tức là đĩa bánh cuốn đó! Bữa nay con Xuyên muốn đái tụi mình ăn để chuộc cái tội làm tụi mình mất vía sáng nay đó mà! Xuyên lườm Cúc Hương:

- Đĩa B và đĩa C thì mày lẫn lộn lung tung, còn cái vụ đĩa BC này coi bộ mày rành quá hén!

Cúc Hương cười hì hì:

- Nghề của tao mà!

Nói xong, không đợi Xuyên và Thục có ý kiến, nó hăm hở phóng xe vọt lên trước, dẫn đường.